

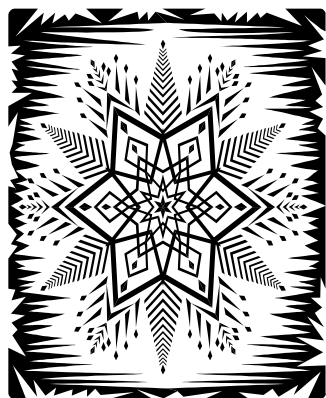


SLAGRUTAN

MÅNAD JANVARI 1995

SVENSKA SLAGRUTEFÖRBUNDET

ÅRGÅNG 14 NUMMER 1



I DETTA NUMMER:

Rubrik

Sid

Ordföranden har ordet.	2-3
Rapport från Siljansnäs.	4-6
Reseberättelse från England.	7-8
Med slagruta på fornlämn. i Julita .	9-10
Urklipp. Expressen/Populär Vetenskap.	11
Fältcirklarna i Värnamo.	12
Hestramötet.	13
Meddelande från Red.	13
Debattforum: New Age...	14
Debattforum: Sädesfältcirklar...	15-16
Lokalavdelning i Stockholm?	17
Insändarbrev från Christer	18-19
Brev från The British Society of Dowsers.	19
Frekvenshöjning pågår...	20-21
Urklipp. Uppsala Nya Tidning.	21
Presentation av boken: PSI-Spåret	22-23
Presentation av boken: Forntidens Pyramider	23
Ordlista	24

Redaktionen:

Ansvarig utgivare:
Benny Karlsson
Harstigen 4
514 00 TRANEMO
Tel: 0325-760 14

Administration:
Lisa Andréasson
Sveagatan 11
413 14 GÖTEBORG
Tel. 031-42 31 29

**Layout, utskrift
och samordning:**
Henrik Söderlund
Salagatan 29 A
753 30 UPPSALA
Tel. 018-10 39 10

I NÄSTA NUMMER:

Rubrik

Kall Fusion ~ Vad har hänt ?
Jordstrålningens natur.
Sädescirklar och fraktaler
St. Michael & St. Mary.
Sädescirklar i Leicester.
Våg-medicin.
mm.



Ordföranden har ordet

Det fortsätter att strömma in nya medlemmar till vårt slagruteförbund. Många med stor erfarenhet av slagruta, pekare eller pendel som är glada över att ha nått oss och gärna vill vara med. Via lokalradion hade Helge från Ludvika fått kontakt med mig och dessutom fått många tips om medlemmar som bodde i Dalarna som han kunde ha glädje av. Att få del av vår information, träffa likasinnade på våra möten och förkovra sig, verkar vara ett gemensamt motiv. Inte behöver man vara så duktig i slagrutetekniken heller för att våga gå på våra möten. För den som är intresserad av att lära sig använda våra instrument: slagruta, pekare, pendel, finns ju alltid nybörjarkurser på alla våra möten. Vi försöker tillfredställa alla olika kunskapsnivåer och inresseinriktningar.

Som ordförande får jag del av många intressanta uppslag, projekt och rapporter. Många ringer till mig för att få kontakt med medlemmar i sin hemtrakt eller att få tips om någon som specialiserat sig på något visst område. Björn från Fengersfors skickade mig ett diagram över hur hans mjältchakrapunkter hade flyttat sig efter Estoniakatastrofen. Han tyckte sig se ett samband mellan stora utslag och de minnesgudstjänster som hölls för de omkomna på olika platser i Sverige.

Har den "kollektiva" sorgen påverkat människors andliga medvetenhet? Kan en "kollektivt" förhöjd andlig medvetenhet påverka chakrapunkterna på vår jord? Eller är det de nya allt starkare energierna som kommer till vår jord som påverkar både känsliga varelser och jordstrålning?

Intressanta frågeställningar som jag uppmanar Dig som har synpunkter på detta att komma med dem till vår tidning.

Åse från Bromma hade testat påståendet från Lars Holmberg att ätliga svampar växer på Hartmankorsningar och giftiga på Currykorsningar, det gällde åtminstone för de flugsvampar och champinjoner hon hittat.

För första gången delade vi höstmötet. I Hestra stugby i småland samlades i huvudsak folk från södra landsdelen den 3-4 september. (Ett 70-tal personer drabbades av regn ena dagen har det sagts mig.) Siljansmötet som jag personligen deltog i, den 30 september till 2 oktober, blev mycket lyckat tack vare Rune Skarners insatser.

Drygt 90 personer mötte upp till en idealisk anläggning. Läs mer om erfarenheterna i våra medlemmars beskrivningar.

I Kristihimmelfärdshelgen 1995 träffas vi i Västerås på Lövudden, bekant från tidigare möten. Birgitta Nygård är ansvarig för mötet. Hör av Dig till henne om du har förslag till programpunkter där. På torsdagen kommer kurser av olika slag att erbjudas medlemmarna. Vi hoppas på Arne Groth, Erik Nygård (kinesiologi) och Cindy Stoa (örtkunskaper). Om flera kursledare anmäler sig är vi bara tacksamma. Kursledarna tar ut en avgift från kursdeltagarna. I samband med årsmöteskallelsen går också en inbjudan till de olika kurserna ut.

Per Uno från Västerås föreslog att vi skulle ta med oss intressanta böcker vi läst med slagruteanknytning för utlåning. Kopior av recensioner eller tidningsartiklar vore heller inte så dumt.



Ordföranden har ordet forts.

Egon brukar köpa in buntar av böcker som medlemmarna kan köpa av honom. Ett litet påslag går sedan till vårt förbund. Egon och Alf från Hova har tillverkat slagrutor och pekare som de sålt för självkostnadspris med tillägg till på samma sätt. Dessa pengar som många fler har bidragit till ska vi avsätta till en fond kallad Egons fond. Förutom att stimulera medlemmarna till generositet och omtänksamhet brukar Egon också leverera vitsar på löpande band.

Jag avslutar med denna "Egonvits" och utmanar Er alla som minns att bidra med en "Egonvits" i nästa tidning: Några dövstumma pojkar var ute på Djurgården en kall vinterdag. "Jag ser inte vad du säger! sa en av dem "Ta av dig vantarna, det blir så luddigt annars!"

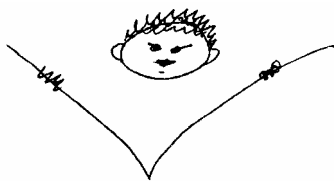
Varma Slagrutehälsningar

Stene Djäro

PS.

Birgitta Nygård bekräftade att Lövuddens Konferens & Fritidscenter är inbokat för Slagruteförbundets årsmöte i Kristi Himmelsfärdshelgen 1995. Där finns 110 platser på hotell och vandrarhem från torsdag 25 maj till söndag den 28:e. Det finns en campingplats intill för dem med husvagn eller tält. Så många alternativ till boende var det länge sedan vi kunde erbjuda. Erik Nygård har bekräftat att han ställer upp med en kurs i muskeltestning kombinerat med slagruta. Eva Svensson från Täby som hållit många uppskattade kurser i slagruteteknik i Stockholmstrakten har lovat att ställa upp som kursledare på torsdagen. Vem av våra medlemmar vill ställa upp och ordna ett höstmöte i sin hemtrakt? Du får ganska fria händer att lägga upp mötet efter Dina intresseområden. Det kändes mycket stimulerande och jag fick svar på många frågor jag undrat över, därför är mina erfarenheter efter Uppsalamötet mycket positiva.

Hör av dig till mig om Du har någon kursgård, folkhögskola eller fritidscenter i närheten där vi kan hålla till på ett höstmöte.





Slagrute-mötet i Siljansnäs - Dalarna 29/9 - 2/10 1994

Hösten har börjat färga trädens löv i rött, orange och lysande gult, när vi startar vår resa mot Dalarna, tidigt på morgonen den 29:e september. Efter fem timmars färd ser vi blånande dala-berg i norr. Siljans sjöyta glittrar i eftermiddagssolen.

Det känns underbart att vara tillbaka bland röda stugor, härbren och midsommarstänger, prydda med dala-pilar och vissna blomsterkransar. Över bron till Siljansnäs och upp mot Björkeberget går färden. Vi stannar vid stugbyns reception. En glad Rune välkomnar oss till Dalom. Han tilldelar oss stuga 105, ett bruntimrat litet hus, som vi själva får disponera. Det är väl inrett och ligger vid den gröna gräsmattan. Uppackningen går kvickt. Sedan vi installerat oss, tar vi bilen uppför de branta backarna till "Buffils Annas". Här samlas efterhand en brokig skara "slagrutemänniskor". Till sist är vi ett hundratal, som alla ivrigt pratar i munnen på varandra. I denna sorlande hop finner bara några av "de gamla", som vi känner igen.

Ljudnivån stiger till höga decibell, medan fikan tränger sig ner mellan ordkaskaderna. Ordförande Iréne lyckas, grundligt förkyld, som hon är, efter upprepade försök göra sig hörd i konferenssalen. Rutinerat, men ändå personligt, hälsar hon välkommen till höstmötet. För att inför nybörjarna markera, vilka som kan hjälpa dem, delar hon ut mörka mössor till de mera erfarna, som sedan presenteras. En allmän diskussion avslutar kvällen. För vår del. Många samlas i stugorna till djupsinniga resonemang, som varar långt in på småtimmarna.

Lördagen verkar blåsig, men klar. Utsikten från Björkebergets topp är magnifik: I söder sluttningen med röda byhus ner mot gröna ängar och sjön därnere. Kyrkans vita torn reser sig spetsigt bland brinnande höstbjörkar. Mot norr Siljans mörkblå, upprörda vatten. Med Sollerön och längst bort i fonden aningar av Mora. Bergens siluetter har just den dalablå färgnyans, som Stina Sunesson så skickligt och ömsint återgivit i sina hembygds målningar. Vi nio-tiden samlas alla i konferensrummet. Sorlet verkar först en aning morgonmatt. Några visar upp utvakade nunor, och har svårt att kväva sina gäspningar. Iréne, vars snuva frodas i dala-luften, tar tappert till orda. Vi indelas i väl avvägda grupper. Jag får en minnesbild från min rekryttid vid kavalleriet på 40-talet. Men dagens övning visar sig betydligt fredligare. Åtta olika stationer har förlagts i Naturummets slingrande korridorer.

Kajsa basar över den första: Det glänsande, svarta marmorgolvet är dekorerat med blå plastremсор. Undrande lyssnar vi, när vår lärarinna förklarar, att här ska vi leta efter vatten. På golvet i en halvmörk korridor? Tvekande tar vi fram pendlar av glas, kristall, mässing och silver. Och faktiskt, efter litet koncentration, börjar de rotera. 36 meter kungör min röda och svänger medsols. Ullas blå påstår 35. Nästan samma resultat alltså. Kajsas hävdar nio meter. Resultaten varierar mellan "auskultanterna".

Diskussionens vågor går höga. Kajsa lyckas till sist stävja ett gryende gräl, genom att salomoniskt deklarerar: "Björkeberget är ju så högt, att där kan finnas vattenådror på många nivåer". Belåtna med förklaringen och vårt resultat, drar vi vidare till nästa station.

Här härskar Gösta. Forsynt inviger han oss i Hartmann- och Curry-nätens mysterier. Ulla och jag respekterar visserligen de tyska lärde. Men efter ett symposium i Kassel i Tyskland anförtrorde oss doktor Curt Wienberg, att varje doktor med självaktning, som sysslade med energier, höll sig med sin egen, högst vetenskapliga åsikt.



Kollegornas uppfattningar betraktas nedlåtande och avvisas ofta med ett skeptiskt leende. Alltså har även herr doktor Wittman ett alldeles eget nät: Diagonalgittret. Ännu ett - kallat det tredje gittret, eller medial-nätet har betydelse för mumifiering och blixtnedslag. Det heliga nätet, med ett rutnmått på 7,6 meter återfinns i kyrkbyggnader. Doktor Francois Peyré har fått äran att, som utlänning, inta plats bland Tysklands lärde, genom sin invention av global-gittret. När uppräknandet hotade att fortsätta, avbröt vi stillsamt genom att fråga: "Hur många nät finns det egentligen?" - "Hur många som helst!" Doktorerna Schneider, Schweitzer, Purner, Petri och Weinberg har ännu inte förevigat oss genom något nätnamn. De bidar sin stund. Det skulle förvåna oss, om de inte tar tillfället i akt.

Skeptiska mot utlänska påfund och fyllda av patriotisk själv-prestige, har vi därför uppfunnit ett helt eget nät: Jordpuls! Kanske får även vi medtävlare om odödligheten. Andersson-, Pettersson- eller Svensson-näten ligger och väntar bakom hörnet. Med nationalsymbol och allt!

Lasse, en av våra skickligaste slagrutemän, visade med verklig inlevelse och skådespelartalang hur farliga, röda jorstrålar och blå pelare sprutade ur bergssprickor under oss. Hoppande och skuttande kunde han med darrande händer avkänna deras framfart. Illa grimaserande, markerade han, hur en röd fuling daskade till honom i nacken. Olga och Per-Arne hade förvandlat sin station till ett laboratorium för isotopfångst. För att pröva, sträckte jag fram högerhanden. "Det kittlar så konstigt på ovansidan" meddelade jag. "Det ska vi fixa", tröstade mig Olga med ett mildt leende. "En isotop har troligen placerat sig där. Men jag skall ta bort den". Från en tape-rulle rev hon av en plastremsa, som placerades på angivna stället. Efter några sekunder drog hon bort den och höll upp den mot fönstret. "Fick du den?" frågade jag förhoppningsfullt. "Jo då, här sitter den, ordentligt fast på remsan. Jag kan se den här. Det var en stor fuling!" "Hur bär ni er egentligen åt?", undrade Ulla. "Per-Arne håller för ena ögat. Om det är en isotop, så ringer det i ena örat." Enkelt och effektivt.

/ Vid studier av de radioaktiva elementen upptäckte man, att grundämnen kan vara kemiskt identiska, men ha olika atomvikter och olika strålningsegenskaper. Sådana grundämnen betecknas som isotoper, vilket betyder, att de intaga samma plats i det periodiska systemet och således ha samma atomnummer. Isotopin - grekiska: ISO = lika, TOPOS = plats - gäller inte bara de radioaktiva ämnena, utan förekommer i hela det periodiska systemet. Ur Lärobok i Kemi av G Starck./

Sven åskådliggjorde auran. I sju färgranna skikt omger den våra kroppar. Femtio meter ifrån oss kan han spåra den med sin pekare. Fläckar och revor i höljet avslöjar brister, sjukdomar och fel i vår lekamen, vilka kanske ännu inte hunnit utbryta.

Vår lilla kroppsdator står genom sina chakran i förbindelse med den kosmiska stordatorn. Genom sitt modem kan den råda och hjälpa oss, bara vi öppnar vårt nätverk. Vid lunchen kände vi oss både hungriga och matta efter allt nytt och spännande, som vi sugit åt oss. Eftermiddagen ägnades åt mer eller mindre begripliga föreläsningar om jordstrålning och avstörning. Intressanta problem, som kan tacklas på många sätt.

Under samvaron vid kvällsmiddagen, passade vi på att byta åsikter med bordsgrannarna. Alla hade sina erfarenheter, nybörjare som mera garvade utövare. Frosten på söndagsmorgonen den andra oktober, klädde hustaken i vitt. En kall nordan drog susande fram genom furorna på Björkeberget. Siljans mörkblå vågor bar vita gäss.



Luften var så där höstklar och ren, som den bara kan vara i oktober. Det kändes skönt att krypa in i konferenssalen. I grupper tisslades och tasslades det. Efter dessa två dagar hade vi lärt känna varandra ganska bra. Vår norske deltagare, Jahn, berättande om fiffiga maskiner, som gav mera energi än de förbrukade. Hans kroppsspråk var medryckande och fick många att dra på mungiporna mitt i den allvarliga redogörelsen. Rune, understödd av Iréne, rapporterade om nya energilinjer, som de upplevt under året:

Inkaenergi - ett korsnätt med sju meter mellan linjerna, uppträdde den 11 januari 1992 över hela jorden. **Kärleksenergi** - dubbelcirklar med en, resp. fyra meters diameter, kom till ganska oregelbundet i juni 1993. **Mariaenergi** - linjer med 85 cm. bredd och 11 meters avstånd - riktning öst-väst, började komma över hela jorden den tolfte februari 1994. De bar på visdom och var röda till färgen. **Kristusenergi** - en symbol för uppvaknande, kommer över hela jorden den 19 okt. i år, alternativt kom den 23 september. Strålarna som går från NO till SV är två meter breda.

Sammanlagt ska det komma elva energistrålar - allt enligt Solaras profetior. Hon är en kvinna från USA, som lett ett stort symposium i Kairo. Renate fortsatte på samma tema och skildrade hur "Ijuset" ska spridas från Sverige över hela jorden. Den tolfte oktober skulle ärkeängeln Mikael utkämpa en "eterisk" strid på Åreskutans topp med onskans drake. Segern skulle vinnas, när han driver sitt blåa, flammande svärd rätt in i drakens hjärta!

Första gången vi var med på ett Slagrutemöte var i Båstad hösten 1985. Skaran, som samlades, var liten, men entusiastisk. Man letade vatten, vatten, vatten. När vi nämnde, att vi använde våra redskap till att undersöka "gamla" stenar, reste sig veteranen Kalle. Med av vrede darrande småländsk stämman fördömde han våra dumheter. "Här ska bara letas vatten i den häringa föreningen! Är det någon, som vill söka efter annat, så har dom inget här att göra!" Dagen därpå fick vi en viss upprättelse. Kalle godtog efter påtryckningar från andra medlemmar, som inte var fullt så kategoriska, vår specialitet. Så småningom blev vi riktigt goda vänner.

Den största upplevelsen för oss under denna dala-träff, har varit mångfalden av idéer och tankar kring jordpuls-fenomenen. Med ödmjukhet måste vi konstatera, att vi inte kan fatta allt. Vår hjärna är alltför liten och outvecklad. Kosmos alltför väldig och ändlös. Men vi har rätten att vara nyfikna! Öppna ska vi vara för nya idéer, som ofta tycks oss främmande. Vi behöver inte acceptera allt - men vi skall lära oss att respektera varandra. Under kramar och löften att snart ses igen, tog vi ett vemodigt avsked från dessa slagrutevänner, som kanske är de mest "knäppa" som finns. Men, som det står i skriften: "Dårarna skall frälsa världen!" Nog har vi en uppgift.

På hemvägen besökte vi Jobsboden och Jobs tryckerverkstad. Stina och Eva visade oss stolt omkring bland deras underbara textilier med sommarens alla blomster.

Vi passade på att byta till oss några av deras "oemotståndliga" alster mot: pendlar, pekare och Jordpulsböcker! Resan blev regnvåt och på kvällen snöade det ymnigt. Vår hemstad Skara var helt snövit på morgonen den tredje oktober. Vi var hemma igen. Tacksamma och nöjda med allt intressant vi fått uppleva bland alla dessa fina människor - många vänner för livet och med alla välordnade och trivsamma arrangemang vid Dalarnas pärla - Siljan.



Englandsresan 30/7 - 6/8, 1994

Vi var tolv stycken som reste till England, tio startade från Landvetter. Kajsa och Bertil skulle vi träffa på Kastrup i Köpenhamn, men när vi skulle gå på planet på Landvetter var planet ur funktion. Två timmar fick vi vänta innan nästa plan flög till Köpenhamn. Kajsa och Bertil hade då rest till Heathrow i London där vi träffade dem senare. Vår chaufför och reseledare Jarnie, hämtade oss med buss där, vi åkte i två timmar i 32 graders värme innan vi kom fram till vårt första hotell som låg nära Glastonbury. På hotellet fick vi god mat sedan var det dags för lite sömn. På söndagsmorgonen åkte vi till Weary All Hill, en mycket märklig kulle. Där finns ett Hagtornsträd som har sitt ursprung från Jerusalem år 37. Detta träd blommar varje år på Juldagen och då får Englands drottning en sådan blomma på sitt frukostbord. Det är ju vinter även i England då, så detta är mycket konstigt ! Färden gick sedan till en hälsokälla vid namn Chalice Well. Därefter besökte vi ruin- en Glastonbury Abbey med stora sten byggnader med anor från år 800. Där kunde vi mäta att man tagit hänsyn till Hartman och Curry-linjerna när man byggde dessa. Speciellt den äldsta delen som varit en kyrka. Man kunde känna en dubbelkorspunkt av Curry - Hartman linjer där man förmodade att prästen stod vid predikan, det var en manlig punkt. Liknande manliga korsningar har Bo Israelsson mätt upp i gamla kyrkor i Skåne. Nästa plats var Glastonbury Tor, en mycket hög kulle där det gick likt en spiral upp till toppen, jag tror det var sju varv. Det fina var att allt låg så koncentrerat så det blev inte så mycket bussåkande. På måndagen besökte vi Gadbury Castle (Kung Arturs Fort) och handlade i Glastonbury. Tisdag morgon åkte vi mot Salisbury, först såg vi Maiden Castle, ett Fort, tyvärr var det disigt väder så det var svårt att få någon överblick av det hela. En kulle som hette Old Sarum tittade vi på sedan. Onsdagen började med ett besök i en märklig katedral, Salisbury Cathedral från 1200-talet. Sedan åkte vi till Woodhenge. Nu närmade vi oss det för mig intressantaste platsen, vi gick på Ritch Way (den äldsta vägen) med som sägs den äldsta graven som finns i England. Det är mycket möjligt för de hade inte brytt sig om de energier som vi mäter Curry och Hartman och som andra gravar byggts efter. På torsdagen åkte vi till Long Barow, en märklig grav ca. 50 m lång och 10 m bred som ligger i öst/västlig riktning. Mitt i graven kände jag en dubbelkorspunkt av Curry- och Hartmanlinjer, ganska lika gångrifterna i Falköpingstrakten. Silbury Hill som är Europas största tillverkade fornlämning, likt en pyramid, den är byggd för c. 5.000 år sedan och är ca. 65 m hög, från denna går en mycket stark och bred Ley-linje till graven Long Barow 2 km. längre bort. Vi åkte sedan till den plats som jag tyckte var intressantast på hela resan, det var Avebury. Avebury är en cirkelformad anläggning på 800 meter i diameter med en vallgrav runt om med resta stenar innanför. Stenarna har gått runt hela anläggningen men många stenar är borttagna, varannan sten är kvinnlig, (smäcker och fin), varannan är manlig (klumpig och ful) berättade David, en Engelsk dowser som bor i Avebury och guide oss runt. Han berättade också att den största stenen som funnits i Avebury hade slagits sönder i mindre bitar och räckte till att bygga en hel kyrka av !

Benny Karlsson



Englandsresan...forts.

Sedan bar det av till Silbury Hill (det var staket runt om men det gick att hoppa över) det var svårt att mäta. Jag fick att det gick som en spiral runt kullen med ca. 40 varv, allt tätare ju längre upp mot toppen man kom. Där uppe på toppen var det en behaglig känsla, likvärdigt som mittpunkten på en labyrint. På väg till hotellet såg vi två stora fältcirklar, en manlig och en kvinnlig (en yin och yang) Observera att Long Barrow, Avebury, Silbury Hill och fältcirkklarna ligger inom ett område på 2 - 3 km. På fredagsmorgonen gick vi upp tidigt och åkte till Stonehenge, vi hade fått tillstånd att gå in bland stenarna och mäta. Detta var nog höjdpunkten för oss, det såg väldigt mäktigt ut när vi gick fram mot anläggningen. Vi såg stenen där solen går upp vid midsommarsolståndet och träffar altarstenen. Men Stonehenge var inte vad jag hade förväntat mig, jag hade trott att det var navet till de energier vi kan mäta här hemma. Men energierna kommer nog från Avebury och Silbury Hill. Jag kunde inte mäta några energier som gick ut från Stonehenge. På väg till London besökte vi The Rolls Right Stone (de dansande stenarna). Det var en omställning att hamna mitt i London efter veckans lugn bland stenarna. På lördagseftermiddagen bar det hemåt igen efter en mycket lyckad vecka. Jag tillhör de personer som inte antecknar när jag är ute och mäter, jag tror att jag kommer ihåg, så är inte fallet alla gånger, därför kan årtal, meter och dyligt vara något osäkra



Hagtorträdet ?



Med slagruta på fornlämningar i Julita

I början på juli ringde Axel Nilsson i Åtorp och frågade om jag varit vid utgrävningar na vid Julita Gård. Han hade läst om dem i tidningen och var intresserad. Dessvärre hade den intensiva värmen förlamat mig och dessutom är jag inte så intresserad av utgrävningar. Jag fick erkänna att jag inte hade varit där, men lovade titta ner och rapportera. På sista grävningdagen åkte jag ner till Julita. Man grävde på tre ställen i kanten av tidigare utgrävningar av klostret och hade jobbigt med den torra gräsvålen och den uttorkade jorden. När jag pratade med en av dem som grävde fick jag höra talas om eventuella grävningar vid ett gravfält i närheten. Man trodde sig förstå att det finns lämningar av ett sk. långhus där. Innan jag lämnade grävningarna hälsade jag på murarna vid utgrävningarnas gropar. Det gick bra att följa dem under jord på sedvanligt sätt. Jag försökte mig också på en datering av grundmurarna och av de skelett som fanns i den ena gropen. Sedan åkte jag hem och ringde Axel. Axel blev mycket intresserad av långhusprojektet. Jag bad en granne om en vägbeskriv-

ning och den 14 juli var Axel och jag på väg in i beteshagen kring gravplatsen. Vi beundrade gravsättningarnas imponerande stenformationer och tyckte oss se en stensättning som kunde kallas domarring på ett ställe. Men denna dagen var det långhuset som lockade och värmen tillät inga extra turer. När vi släntrade iväg mot stenvuren som avslutade gravområdet kom vi att passera väster om den och kände då ett kalldrag. "Här finns det väl vatten" föreslog jag och mycket riktigt. Våra pekare hjälpte oss att lokalisera en mäktig vattenåder, ca. 4.5 meter bred, som enligt Axel låg på 35 meters djup. Jag arma, mätte djupet till 4.5 meter, men kände i alla fall tydligt åderns kanter. Det gäller att lära sig iakttä alla signaler och att ställa de rätta frågorna.

När vi tittade neråt slänten såg vi en aldunge och längre bort högresta alar, så nog är marken vattenförande, det talar träden om. När vi passerat muren dröjde det inte länge förrän vi kunde lokalisera långhuset; 19 x 9 meter. Sedan gällde det att fastställa var i huset köket låg och ingången fanns. Rumsindelningen var intressant.

Axel sa att man hade haft fem rum och kök och hall med moderna termer. Intressant vid en eventuell grävning är hur djupt ner i jorden grunden ligger. Axel fick fram 180 cm och jag fick svaret 170 cm. Inte så dålig samstämmighet! Grunden daterades till 850 efter Kristus. När vi var färdiga sa jag till Axel: "Men det måste ju ha funnits flera hus" Jovisst. Kontroll visade ett mindre hus väster om långhuset.

Vi döpte det till förrådshuset.

Mera då? Jovisst. Sydväst om långhuset låg grunden (stora hörnstenar) till ytterligare ett stort hus med en utbyggnad på östra gaveln. Vi döpte det till ladugården. Dessutom hittade vi stödstenar till ytterligare ett stort hus väster om ladugården, med en liknande form. Vi kallade det redskapsskjul och hølada. Nu var vi uppe i fyra hus. Nå, men en vinterförvaring och sommarkylning av mjödet då? En källare vore ingen orimlighet på denna storgård. - Mycket välplacerad, i den svala slutningen över den kraftiga vattenådern hittade vi grunden till en källarbyggnad.

Vad de kunde våra förfäder.



Fornlämningar i Julita... forts

Vattenförsörjningen på gården var säkert inget problem. I aldungens uttorkade gyttja, där dagens kreatur gjort en smal gång, finns säkert lämningarna av den brunn man nyttjade. Men det ville inte katten gå in där i shorts och gymnastikskor bland älgört och sly. Till slut åkte vi till museiområdet och drack saft i skuggan av de mäktiga träden i parken. Vi summerade våra intryck och Axel gick igenom de skisser han gjort över bebyggelsen. Nu skulle han hem och göra en riktig planritning över området och sedan ta kontakt med länsantikvarien i Södermanland. Dagen efter ringde Axel och talade om att han haft kontakt med länsantikvarien och att denne var mycket intresserad. Han hade lovat att ta kontakt med Axel när en utgrävning blir aktuell. Det vore nog spännande att vara med då. Vi tillbringade två heta timmar vid långhuset och fick mycket uträttat. Som läraktig nybörjare är jag glad och tacksam att få ha varit assistent åt en så kunning slagruteman som Axel.

Rosa Bååth

P.S

Den 4 augusti startade provgrävning vid det förmodade långhuset i hagen vid gravfältet under ledning av länsantikvarien. Axel och jag var där förstås. Döm om vår förvåning när våra upptäckter passerades och uppmärksamheten helt inriktades på en kulle på andra sidan en taggtråd, ca. 25 meter söder om "vårt långhus"! Axel och jag kartlade snabbt även detta hus, vars grund var ungefär 28 meter lång och 9 meter bred. Ett av de provschakt som togs upp kunde verifiera att kullen (ca. 15 x 40 meter) var uppbyggd av mo och mjåla på en stensatt botten för att tjäna som grund till det långhus man byggde där någon gång på 800-talet. Kubikinnehållet kunde beräknas till mer än 500 kubikmeter. Skrytbygge kallade länsantikvarien det. En ur slagrutesynpunkt mycket intressant iakttagelse som vi gjorde vid detektering av husgrunderna var att båda långhusen, förrådshuset och ladugården låg inom ett område där det inte förekommer vare sig Curry- eller Hartmannlinjer. Vi enades om att området troligen var avstört. Mina egna teorier om avstörningen skall jag försöka redovisa i en annan artikel.

Axel är övertygad om att det finns flera husgrunder på kullarna runt omkring åkrarna på Julita gård. I vår är det nog dags att utforska dem med våra pekare.

D.S

Axel och Rosa har bifogat detaljrika och fina ritningar på det aktuella området som tyvärr inte kan tas med i artikeln pga. utrymmesbrist. Red.



Populär Vetenskap 97

Currylinjer?

I somras deltog jag vid ett föredrag och demonstration av Currylinjer.

Currylinjer är alltså förmodligen magnetiska linjer som ligger i S-N och V-O riktning. På Sörmlands latitud ligger de cirka 4,2 meter från varandra och bildar ett rutmönster.

Jag var mycket skeptisk till det hela under föredraget, men ombads att prova med ett par vinkelböjda järntenar i händerna. Helt förbryllad blev jag, när jag fick utslag i båda riktningarna. Sedermera har jag provat vid flera tillfällen och på olika platser och då tagit kvistar som brutits i vinkel som slagrutor. Resultat = utslag!

Jag har också låtit andra göra det, även barn, för att se om resultatet blev detsamma. De som provat har varit helt ovetande om syftet. Resultat= nästan alltid utslag.

Till historien hör ju också en mängd uppgifter om "farligheten" att till exempel sova i ett rutkors, eller ha djur där, eller ha sin arbetsplats där. Katter lär söka sig dit! Det sägs att det här är känt långt bak i tiden.

3000-4000 år. Ja, vad vet man om det här rent vetenskapligt?

Sture Öjmyr, Skärholmen

SVAR: Jag finner det omöjligt att avgöra från din beskrivning vad det handlar om. Jag känner inte till något som heter Currylinjer i samband med jordmagnetismen. De magnetiska kraftlinjerna på jordytan ligger i syd-nord riktning. Några öst-västriga linjer finns inte. De utslag du talar om är sannolikt sådana som ett lätt föremål i våra händer alltid ger, eftersom det är mycket svårt att hålla handen absolut orörlig.

Dattatray Parasnis

Kommentar överflödig! Nog behövs det ett slagruteförbund alltid... Red.

Ex, 23-5-94

Brunnens gåta

ANDERS EHNMARK

BRUNNSBORRARNAS kom klockan åtta. Jag frågade

Antecknat vid en brunn



vid morgonfiket hur de skulle lokalisera vattnet. Janne svarade att han använde koppartrådar, men att han glömt dem på ett ställe i går, och att han därför skulle skära sig en slagruta. Han trodde de skulle vara klara vid treblecket.

Det är väl vidskepelse med slagruta, sa jag. Inte alls, svarade han, det är det enda sättet. Man har två koppartrådar, och de svänger ut och ställer sig i åderns riktning. I dag använde han den mera

ålderdomliga metoden med en kvist. Den hoppade till tre meter nordost om knuten. Sven kände på kvisten och det hoppade till för honom också. Det fanns inga tvivel.

De borrade och fann vatten på 31 meters djup. Sedan fortsatte de nio meter till för att vara säkra. Bergdammet låg som benmjöl vid borren. Det fanns hur mycket vatten som helst. De satte en kapsyl på röret och lastade upp. Klockan var ett.

- Det är bara vi bondtjuvar som gör så här, sa Janne kompis.

- Hur gör moderna brunnsborrhare? frågade jag.

- De borrar där de vill ha brunnen, inte där det finns vatten, därför måste de borra flera hål. Vi borrar bara ett, slutade Janne kompis och åkte i väg till Herrsäter för att göra en brunn där med innan kvällen.



Artiklarna insända till Slagrutan från Tage Sjöo i Västervik. Införda i Expressen och tidskriften Populär ~ Vetenskap.



Utflykt till fältcirklarna i Värnamo

På söndagsmorgonen kl. 9.00 startade vi utflykten till Värnamo, cirka 4 mil. Vi var 50 stycken som valde att följa med och testa dessa cirklar. Först lite fakta om när cirklarna uppkom, vi vet inte exakt vilket datum det var, men någon gång mellan 940710 - 940715. Ynge Karlsson och jag var och kollade 940715, vi konstaterade att det var två cirklar i en åker där man odlade havre. En cirkel var 8 m i diameter och den andra 14 m. Båda cirklarna var lagda motsols. Jag kunde mäta upp både korsningar av Curry- och Hartmanlinjer. Även andra linjer mätte jag upp, energier från en mycket stark kosmisk kraft som går i cirka 18 grader på en 400 graders kompass, en energi som jag känt vid många andra fornlämningar också. En mycket stark leylinje kände jag med.

I mitten av augusti var Olle Vesterberg och jag och mätte igen, då hade de skördat havren som växte på åkern och det hade börjat växa lite grönt där cirklarna varit så det var lätt att urskilja dem. Utöver det vi tidigare mätt upp hittade vi mer ley-linjer och bergsprickor. När vi åkte från Hestra på söndagsmorgonen regnade det fortfarande, som det hade gjort hela lördagen, men ju närmare Värnamo vi kom blev det ljusare på himlen och vi kunde mäta i ganska fint väder.

Vad kom vi då fram till? Det var många ideér om vad som utlöste att cirklarna blev just där. Vi märkte att en cirkel var manlig och den andra var kvinnlig, eller har det att göra med Yin och Yang? Vi kunde ladda upp stenar i mitten på cirklarna, som vi blev starka av när Bertil Nygård gjorde muskeltest. Charles Eriksson som är duktig på att se auror, kunde se hur dessa förändrades när vi kom in i cirklarna. Lisbet och Paul blev intresserade av den starka Ley-linjen som ledde fram till skogsbrynet och kom tillbaka med andan i halsen. Dom talade om att de funnit en gammal stenåldersboplats, då blev Bo Israelsson mycket intresserad och rusade dit och fann märkliga stenar, både sänd-arstenar och offerstenar. Kanske någon av dessa sändarstenar har stått i fält cirkeln mitt för 5-6 tusen år sedan, och vi var många som delade hans uppfattning.

Vad kan då utlösa cirklarna? Vi har mätt upp mycket energier i dem, korsning av Curry- Hartman, Leylinjer, Bergsprickor med vatten lokal jordstrålning och Kosmisk strålning. Kan det vara dessa energier som gemensamt åstadkommer cirklarnas uppkomst? Då jag var med på slagruteförbundets resa till England kollade jag också fältcirklarna där och fann likvärdiga energier där, men mönstren var mycket mer komplicerade. Kan dessa fältcirklar vara tillverkade av människor? Jag tror inte att det är så. Den cirkeln som vi undersökte i England, där låg säden som kom från olika håll, nästan flätad ihop. Man har svårt att tänka sig att någon kan ha tålamod att försöka sig på något sådant och träffa mitt i ett energicentrum utan att någon upptäcker dem. Kan det finnas andliga krafter som försöker göra sig påmind om att det finns något mer än vår fysiska värld? Jag tror själv på det senare alternativet. Om ni kommer i kontakt med någon fältcirkel kommande år, mät då upp dem och meddela resultatet till red. av denna tidning.

Benny Karlsson



Slagrutemötet i Hestra 3-4 September

Vi var 70 stycken slagrutevänner som träffades på lördagsmorgonen kl. 9.00 vid värmestugan i Isabergs stugby. Dagen började med praktiska övningar. Vi hade tre olika stationer. Kalle Andersson pratade om vatten, där visade han var man kan gräva brunnar och hur vattenådrorna kan synas i naturen. Olle Vesterberg hade märkt ut Curry och Hartmanlinjer där vi kunde mäta upp hälsosamma och skadliga punkter. Undertecknad hade hand om en korslabyrint, en sådan som Kajsa Hallberg visade i Uppsala, och som har varit avbildad i tidigare nummer av Slagrutan.

Bo Israelsson som har studerat labyrinter, berättade om intressanta iakttagelser. Det var ett väldigt regnande, så vi kortade av de praktiska övningarna så vi blev klara till lunch. Skönt blev det att byta kläder, äta gott och vara inomhus och lyssna på föredrag. Erik Nygård pratade om och visade vad Kinesiologi är, det är kroppsbalansering, vi var många som var imponerade. Lars Forslund pratade om bra och dåliga punkter i naturen. Bo Israelsson pratade om jordstrålning och kyrkor, hur han kollat upp dubbelkorspunkter av Curry och Hartman som finns i tex. prediktstolar i gamla kyrkor. Dubbelkorspunkterna i prediktstolarna blev stärkande för män och nedbrytande för kvinnor. Birger Nordberg och Bertil Nygård berättade om deras forskning inom elektromagnetiska fält och dess påverkan på människor och djur. Efter middagen träffades vi åter i värmestugan där Birgit och Birgitta Karlsson hade plockat fram frukt, kex, ost och dricka, det blev också lite diskussioner i en avspänd och trivsamt miljö.

Benny Karlsson

Meddelande från redaktionen

Vi har glädjande nog fått in en stor mängd artiklar till det här numret av Slagrutan, varför vi tvingats välja ett urval bland alla brev som vi hoppas passar de flesta. Några blev kanske besvikna över att just deras artikel inte kom med, men lugn, vi spar alla texter som vi upplever intressanta för att publiceras i senare nummer.

- Med anledning av ovanstående har vi också valt att i fortsättningen begära en artikel-längd på max ett maskinskrivet A4.
- Vi förbehåller oss också rätten att korta av texter för att få plats i spalterna.
- Önsknings till undantag av dessa krav kan meddelas red. genom H Söderlund.
- För de som kan och har tillgång till dator: Sänd gärna en diskett. Helst utskriven på "Microsoft Publisher".

Skall tidningen kanske komma ut oftare (4 ggr / år.) för att möta intresset och kanske sporra till debatter och diskussioner mellan medlemmarna ?

Red./HS